

บทที่ 1

"สาย...สายแน่ๆ แล้ว"

เปรมิกาบ่นกับตัวเองเบาๆ อย่างร้อนใจขณะที่กำลังวิ่งกระหืดกระหอบไปตามถนนภายในหมู่บ้าน เพื่อตรงไปยังป้ายรถประจำทางที่อยู่ห่างจากหน้าหมู่บ้านไม่มากนัก ปกกะลาสีของเพื่อนนักเรียนกับคอซองที่ยังผูกไม่เรียบร้อยปลิวไปตามลมและจังหวะของย่างก้าว ผมยาวสลวยสีดำสนิทซึ่งถูกรวบเอาไว้ด้านหลังก็กวัดแกว่งไปมาราวกับหางของม้าแข่ง

พอเลี้ยวพ้นหัวมุมรั้วของบ้านหลังที่อยู่ด้านหน้าสุด เด็กสาวก็ชนเข้ากับอะไรบางอย่างจนหงายหลังล้มลงไปอย่างไม่เป็นท่า

ขณะที่กำลังจะเอ่ยปากขอโทษไปนั้น เปรมิกาก็รู้สึกเหมือนกับว่าหัวใจจะหยุดเต้น เมื่อเห็นคนตรงหน้าซัดตา

ดวงหน้าหล่อเหลาของเด็กหนุ่มอายุมากกว่าเธอเล็กน้อยที่กำลังโน้มตัวลงมาพร้อมกับยื่นมือส่งให้มัน เกลื่อนด้วยรอยยิ้มอบอุ่นบนริมฝีปาก เธอจำมุมโค้งและดวงตาสีน้ำตาลอ่อนภายใต้ขนตาหนาเป็นแพ้นั้นได้อย่างแม่นยำ

...ศิราภร...

...เขาดูไม่ต่างอะไรกับที่เธอเห็นทางโทรทัศน์อยู่ทุกครั้งที่เขาร้องเพลง
เล่นละคร หรือออกรายการต่างๆ เลยสักนิด...

"เป็นอะไรมาใหม่ครับ"

คนฟังยังนั่งนิ่งอยู่บนที่นั่งอย่างนั้น แถมด้วยอาการอ้าปากค้างเข้าไป
อีก

...แม้แต่...เสียง...ก็ยิ่งเหมือนกับตอนร้องเพลงหรือไม่กี่ตอนเล่น
ละครเบี่ยบเลย!

ศิริกรไม่รอคำตอบ หากหลุดตัวนั่งลงไถ่กับเด็กสาว ยกมือขึ้น
แตะแขนของเธอเบาๆ อย่างถือสนธิ

"เจ็บตรงไหนใหม่ครับ"

เปรมิกาสิ้นศรัทธาอย่างรวดเร็วราวกับกังหันลม

"พะ...พี่ศิย์" เธอหลุดปากเรียกชื่อเล่นของเขาที่เธอใช้เรียกกับเพื่อน
ฝูงจนติดปากออกไป ก่อนจะเอ่ยแก้ "อ้อ...คุณศิริกร"

หากเจ้าของชื่อรีบแย้ง "เรียกพี่ว่าพี่ศิย์ก็ได้อยู่แล้วนี่ครับ"

"พี่ศิย์มาทำอะไรอยู่ที่นี่คะ"

คิ้วเข้มหนาเลิกขึ้นด้วยอาการขบขัน "ก็ที่บ้านนี่ครับ"

เขาตอบพลางยกนิ้วโป้งไปด้านหลัง ซึ่งก็ทำให้เปรมิกาชมวดคิ้ว
อย่างไม่เข้าใจ

...พี่ศิย์จะมาอยู่ที่นี้ได้ยังไงกัน เธอรู้ที่อยู่ของเขาจากเว็บไซต์แฟนคลับ
มันไม่ใช่ที่นี้เสียหน่อย แล้วเธอก็อยู่ที่หมู่บ้านนี้มาตลอดตั้งแต่เกิด ถ้าเขา
อยู่ที่นี้ด้วย เธอก็ต้องรู้สิ...

...ยังมีอีกอย่างที่เป็นเรื่องใหญ่กว่านั้น...

"แต่พี่ยังอยู่โรงพยาบาลไม่ใช่หรือคะ"

ศิริกรหัวเราะออกมาหน่อยๆ เผยให้เห็นฟันขาวที่เรียงเป็นระเบียบ
สวย

"พี่ไม่ได้ป่วยเสียหน่อย"

"เอ๊ะ... แต่..."

ยังไม่ทันที่เด็กสาวจะคิดคำถามอะไรขึ้นมาได้อีก ก็ต้องชะงักงันเมื่อเห็นดวงหน้าหล่อเหลาที่เธอเห็นอยู่ทุกเมื่อเช้าวานในโปสเตอร์ซึ่งแปะอยู่ข้างเตียงโน้มเข้ามาใกล้

...ใกล้จนเห็นขนตายาวเป็นแพที่ทาอยู่..

ในขณะที่เปรมิกากำลังงะงะทำอะไรไม่ถูกอยู่นั่นเอง เสียงที่เธอรู้จักเจใจก็ดังขึ้นจากที่ไกลๆ และใกล้เข้ามาทุกที

"...เป้ ...พี่เป้"

แล้วล้มพับลงๆ จากปลายนิ้วมือของศิราภรณ์ที่กำลังแตะแก้มของเธอ อยู่ก็หายไป ภาพตรงหน้าพร่าเลือน

"พี่ศิรัย!"

เธอร้องออกมาอย่างตกใจพร้อมกับทะเล้งพรวดลุกขึ้น มือข้างขวาไขว่คว้าไปข้างหน้าด้วยความตั้งใจจะตั้งรับเขาเอาไว้

...แต่เขากลับไม่อยู่ตรงนั้น และที่สำคัญก็คือเธอเองก็ไม่ได้อยู่บนถนนเสียหน่อย แต่กำลังอยู่บนเตียงในห้องนอนของตัวเอง...

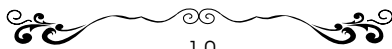
เสียงหัวเราะที่ตั้งขึ้นข้างๆ ทำให้เปรมิกกะพริบตาเบาๆ อย่างมีนัย เมื่อหันไปด้านข้างก็พบว่าน้องสาวที่อ่อนกว่าปีเดียวกำลังนั่งปิดปากหัวเราะคิกคักอยู่

"ป่านเธอ"

"ก็ป่านอะไรคะ" ปารวณตอบพร้อมด้วยรอยยิ้มล้อเลียน "พี่เป้ฝันถึงพี่ศิรัยเธอ ฝันว่าอะไรเอ่ย ต้องฝันลามกแรงๆ เลย"

คนถูกถามหน้าแดง ยกหมอนขึ้นยันหน้าทะเล้งๆ ของคนถามให้ออกห่าง ก่อนจะเสถามเปลี่ยนเรื่องไปอีกทาง

"เราแหละ มาทำอะไรในห้องพี่"

"แม่ให้มาตามไปทานข้าวเช้า แล้วก็บอกว่าถึงจะเป็นวันเสาร์ก็ห้ามนอนกินบ้านกินเมือง"

เปรมิกาพยักหน้าน้อยๆ อย่างขอไปที "อือๆ ปานออกไปก่อนหะเดี๋ยวจี๋ตามลงไป"

"เจ้าคะ"

ปารวณรับคำอย่างร่าเริง ลูกขึ้นเดินไปที่ประตูห้อง กำลังจะปิดประตูบ๊วไว้เหมือนเดิมอยู่แล้วก็ชะงักเปลี่ยนใจ หันกลับมาหาพี่สาวด้วยสีหน้าเจ้าเล่ห์

"ว่าแต่พี่เปี๊ยะไม่เล่าให้ปานฟังจริงๆ หรือว่าฝันว่าอะไร ถึงได้ตื่นขึ้นมาด้วยท่าโอเวอร์ขนาดนั้น"

คนเป็นพี่ไม่ตอบ กลับโยนหมอนไปทางประตูเต็มแรง แต่เป้าหมายเร็วกว่า รีบหลบพรวดออกจากห้องไปก่อน ทิ้งไว้แต่เพียงเสียงหัวเราะซึ่งดังลอดเข้ามาเท่านั้น

...ฝันเท่านั้นเองหรือหะ...

เปรมิกาพึมพำกับตัวเองเบาๆ พลังเงยหน้าขึ้นมองโปสเตอร์ขนาดใหญ่ข้างเตียง คิรากรในภาพนั้นส่งยิ้มมาให้เหมือนกับทุกครั้ง

...ว่า...น่าเสียดายที่เจ้าปานมาปลุกเสียก่อน ไม่เห็นอยากจะได้ตื่นเลย...

เด็กสาวเดินไปหยิบหมอน ก่อนจะกลับมาล้มตัวลงบนที่นอนอีกครั้ง หลับตาลง

...ขอฝันต่อจากเดิมอีกลักนึกเถอะน้า...

เธอบอกกับตัวเองเป็นประโยคสุดท้าย เฟ่งสมาธิไปยังฉากฝันสุดท้าย ก่อนที่จะตื่น แล้วก็ผล็อยหลับไปอีกครั้ง

เปรมิกากลับมาขึ้นที่ถนนสายเดิม แต่คิรากรไม่ได้อยู่ตรงนั้นอีกแล้ว เด็กสาวถอนหายใจยาวออกมาอย่างพิศหวัง

...ก็นี่แหละนะ ความฝัน บังคับกันไม่ได้เลยจริงๆ เชียว...

ขณะที่กำลังพยายามบอกตัวเองให้ตื่นขึ้นเสียที่อยู่หนึ่งเอง ก็มีเด็กฝรั่งในชุดกระโปรงติดกันสีฟ้ายาวถึงเข่า แขนเสื้อสั้นเป็นจีบพองเหมือนแขนเสื้อตุ๊กตา และคาดผ้ากันเปื้อนสีขาวมายืนอยู่ตรงหน้า แม่หนูน้อยหน้าตาน่ารัก มีดวงตาสีฟ้าสว่าง ดวงหน้าล้อมกรอบด้วยผมสีบลอนด์หยิกเป็นลอนยาวเคลียไหล่ อายุคงจะน้อยกว่าเธอประมาณสี่ถึงห้าปี ไปได้กระมัง

...ดูยังไงก็เหมือนกับบอลิซในเรื่อง อลิซในแดนมหัศจรรย์เลยแฮะ...

ที่มีเพิ่มขึ้นมาก็แค่เด็กคนนี้สวมสร้อยคอเลื่อมหลากสีคล้ายแถบสีของรุ้ง และมีกุญแจดอกใหญ่สีแบบเดียวกันห้อยอยู่ด้วยเท่านั้นเอง

กำลังคิดอยู่เพลินๆ 'อลิซ' ก็ยังมีให้จนตาหยีพร้อมกับถามขึ้นว่า "พี่สาวกำลังตามหาใครอยู่หรือคะ ไซ้พี่ชายคนเมื่อกี้หรือเปล่า"

เปรมิกาเลิกคิ้วขึ้นอย่างแปลกใจ

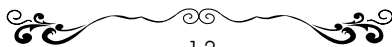
...เด็กฝรั่งอะไร พูดภาษาไทยปรือ แต่ก็นะ ความฝันนี่นา...

"รู้หรือจะเป็นพี่ชายคนไหน" เธอถามอย่างนึกสนุกมากกว่าอะไร ทั้งนั้น

'อลิซ' พยักหน้าอย่างมั่นใจ "ถ้าพี่สาวอยากเจอกับพี่ชายคนนั้น... ตัวจริง" เธอเน้นคำสุดท้ายหนักแน่นเป็นพิเศษ "ก็ต้องตามหามา" เด็กน้อยวางยื่นมือไปจับมือของเด็กสาวอายุมากกว่าแล้วจูงออกเดิน ทันใดนั้น เบื้องหน้าของทั้งสองก็มีประตูไม้ขนาดใหญ่แบบที่เห็นในปราสาทยุโรปสมัยกลางโผล่ขึ้นมาจากไหนก็ไม่รู้ มันตั้งอยู่ท่ามกลางความว่างเปล่า

"ต้องเข้าประตูนั้นไปค่ะ" คนนำทางเอ่ยพลางใช้กุญแจที่ห้อยอยู่กับคอไขล็อกประตูออก

เปรมิกาตะตะประตูประหลาดอย่างแผ่วเบา รู้สึกหวือๆ ในใจอย่างบอกไม่ถูก เธอค่อยๆ เอื้อมมือไปจับท่วงประตู ขณะที่กำลังจะเปิดมันออก

นั่นเอง ก็รู้สึกง่วงตัวเองกำลังถูกเขย่าจนโลกสั่นไปหมด

ภาพสุดท้ายที่เธอเห็นก่อนจะกลับมาในห้องนอนของตัวเองอีกครั้ง ก็คือดวงตาสีฟ้าที่เป็นประกายโกรธจัดปนผิดหวังอย่างรุนแรง

"พี่เป๊ๆ... โอ๊ย เชื้อเลย คล้อยหลังไปนิดเดียวก็หลับต่ออีก แม่โกรธแล้วนะ"

เสียงแหลมๆ ของน้องสาวทำให้เปรมิกาหายง่วงเป็นปลิดทิ้ง รีบกระโจนลงจากเตียงทันที

"ปานลงไปบอกแม่ก่อนว่าพี่ขอล้างหน้าแปรงฟันแป๊บ แล้วจะลงไปนะ"

ปารัตน์หรีตตามองพี่สาวอย่างไม่ไว้ใจ "แน่ะคะ... ปานซี้เกียจเดิน ขึ้นมาตามพี่อีกรอบ ทำไมวันนี้พี่เป๊ซี้เขาเป็นพิเศษขนาดนี้เนี่ย"

คนซี้เขายิ้มออกมาแหยๆ ก่อนจะผลุบหายเข้าไปในห้องน้ำและ ทำธุระส่วนตัวอย่างรีบเร่ง

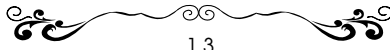
อีกห้านาทีต่อมา เปรมิกาที่ยังอยู่ในชุดนอนก็เดินลงบันไดมาที่ห้อง รับประทานอาหาร ที่นั่นพ่อนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ที่โต๊ะ ส่วนปารัตน์ กำลังช่วยแม่ลำเลียงจานกับชามออกมาจากครัว

"ตื่นลงมาได้เสียที" คุณอรรรรณบ่นออกมาเบาๆ อย่างไม่จริงจังนัก เมื่อเห็นลูกสาวคนโตเดินเข้ามาใกล้

"ขอโทษนะคะแม่ เป็นอนเพลินไปหน่อย" เธอยิ้มประจบ ก่อนจะเอื้อมมือออกไปยกโกศข้าวต้มที่แม่กำลังถืออยู่เสียเอง "เป๊ยกไปเองคะแม่"

"พี่เป๊เค้ามีวแต่ฝันหวานถึงดาราคนดั่งนะคะแม่" ปารัตน์ยื่นหน้าเข้ามาฟ้อง แล้วก็รีบยกจานไข่เจียววงตัวปลิวไปที่โต๊ะก่อน เมื่อเห็นพี่สาว ทำตาตุ๋นส่งมาให้

"อ๊วย ระวังหน่อยลูก เดียวก็ทำหกเลอะเทอะหรอก" คุณอรรรรณเอ็ด ลูกสาวคนเล็ก ในขณะที่ถือจานใส่กุนเชียงเดินตามทั้งสองสาวมา

คุณประภาสปิดพับหนังสือพิมพ์ในมือ เมื่อเห็นสมาชิกทุกคนเข้ามา นั่งพร้อมหน้าพร้อมตากันเรียบร้อยแล้ว ดวงตาซึ่งมากไปด้วยวัย พิจารณาลูกสาวทั้งสองที่เริ่มจะมีเค้าเป็นสาวขึ้นทุกวัน อุดคุดอยู่ในใจ ไม่ได้ว่าเด็กสมัยนี้โตเร็วเสียจริง

"ดาราดังคนไหนกันลูก"

"พี่ศิย์...ศิรารคะ" คนตอบไม่ใช่คนถูกถาม แต่เป็นปารวณที่คั่น ปากอยากเล่าอยู่แล้ว

"เข้ป็นว่าเค้าไม่ได้เป็นอะไรนะคะ" เปรมิการีบอธิบายพลางส่งสายตา เขียวๆ ไปทางน้องสาว

คนถามหน้าสลดลงนิดหนึ่ง พยักหน้ารับรู้ "พอเพิ่งอ่านข่าวเกี่ยวกับ เขาไปเมื่อสักครู่เอง น่าสงสารนะ อายุยังน้อย มีความสามารถ และเป็น เด็กดีเสียด้วย ไม่น่าโชคร้ายแบบนี้เลย"

"อ้อ... นักร้องที่ช่วยเด็กทำขบจากการถูกรถชนใช่ใหมคะ แม่จำได้ ว่าเพิ่งอยู่ ๓.5 เอง มีข่าวคืบหน้าว่าอย่างไรบ้าง" คุณอรรรรณเอย่ถาม ออกมาเบาๆ ขณะที่ตักข้าวต้มใส่ถ้วยของสามี

"ในหนังสือพิมพ์บอกว่าไม่มีอะไรผิดปกติ แต่ไม่ยอมตื่น นีก็ผ่านไป สามวันแล้ว ไม่รู้จะกลายเป็นเจ้าชายนิหราหรือเปล่า"

"หวังว่าคงจะไม่เป็นอย่างนั้นนะคะ สงสารพ่อแม่ของเขาจัง เห็นว่า เป็นลูกชายคนเดียวด้วย"

"นั่นสินะ..."

คุณประภาสพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนจะตักข้าวต้มขึ้นมาใส่ปาก อย่างช้าๆ แล้วก็เลยไปพูดเรื่องอื่นๆ ต่อ

เปรมิกาได้ยินเสียงของพ่อ แม่ และปารวณแว่วเข้ามาเป็นบางครั้ง เพราะว่าใจของเธอลอยไปหาเด็กหนุ่มดวงตาสีน้ำตาลสวยที่เพิ่งได้พบกัน ในความฝัน

...ตัวจริงของเขายังคงนอนสงบอยู่ที่โรงพยาบาล ไม่รู้ว่าจะตื่นขึ้นมา
เมื่อไหร่ ส่วนที่เธอได้พบ ก็แค่ความฝันไร้สาระเท่านั้นเอง...

แวบหนึ่งเธออดคิดถึง 'อลิซ' ในฝันไม่ได้

...ถ้าเดินผ่านประตูบานนั้นเข้าไป เธอจะได้พบกับศิราภรณ์ตัวจริง...

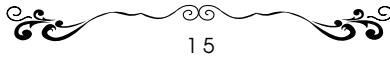
...มันหมายความว่ายังไงกันแน่นะ...

เด็กสาวสายตาระงัวเงีย

...จะถือเป็นจริงเป็นจังไปทำไมกัน ก็แค่ความฝันเท่านั้นเอง...

แต่แปลกที่อะไรบางอย่างตามมารบกวนความคิดของเธอเหลือเกิน

บทที่ 2

หลังเที่ยงเล็กน้อย คุณประภาสและคุณอรวรรณพาลูกสาวทั้งสอง
ออกไปรับประทานอาหารนอกบ้าน ก่อนจะพากันไปดูหนังรอบบ่าย

คู่สามีภรรยา มักใช้เวลาช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์และวันหยุดพิเศษ
ทั้งหลายกับลูกๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อเป็นการชดเชยช่วงวัน
ธรรมดาที่ต่างก็วุ่นวายกับงานประจำ ได้เจอหน้ากันเพียงแป๊บๆ แต่
ตอนเช้าตรู่ก่อนแปรมิกาและปารวดีจะไปโรงเรียนเท่านั้น ส่วนตอนเย็น
ทั้งคู่ก็กลับบ้านดึกก่อนข้างป๋อย เนื่องจากบริษัทเล็กๆ เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์
สิ่งทอที่ร่วมกันก่อตั้งเมื่อเกือบสามปีก่อนนั้น ตอนนี้งากำลังเติบโตและ
ขยายงาน เมื่อกลับถึงบ้านเด็กสาวทั้งสองก็หลับปุ๋ยไปเรียบร้อยแล้ว

แม้ว่าทั้งพ่อและแม่จะทำงานหนัก แต่แปรมิกาและปารวดีก็รู้สึก
ได้อยู่เสมอว่าพวกเธอโชคดีที่มีครอบครัวอบอุ่น

...บางครั้งก็อุ่นจนแทบจะร้อนเสียวด้วยซ้ำ...

"หนังดีก๊ว พวกพ่อมดแม่มดนี่จริงๆ แล้วก็สนุกดีเหมือนกันนะแม่"
คุณประภาสเอ่ยกับภรรยาขณะที่คนทั้งสี่ทยอยตามกลุ่มคนออกจาก

โรงหนัง และเดินลงบันไดไปยังทางออก

"ก็พอดูได้หรอกค่ะ แต่ท่าทางลูกๆ จะชอบมาก" คุณอรรณพรตอบยิ้มๆ พลางบึ่งไข่ไปทางสองสาวที่กำลังคุยจุกจิก และเดินตามมาช้าๆ อยู่เบื้องหลัง เดี่ยวก็สะกิดกัน เดี่ยวก็หัวเราะออกมา

ปารวณได้ยินจึงผละจากที่สาวแล้วแทรกตัวเข้าไปตรงกลาง เกาะแขนพ่อกับแม่คนละข้าง ลอยหน้าพูดด้วยรอยยิ้มทะเล้น

"แหม...ก็หนังสนุกนี่คะ ถ้าโลกเรามีโรงเรียนพ่อแม่แม่ดจริงๆ ก็ดีสิ ปานกับพี่เป็จะได้อ่านไปเรียนบ้าง"

"หุย ไม่เอาหรอก แค่นี้ก็ชนเป็นลิงจะแย่อยู่อแล้ว ถ้ามีเวทมนตร์ขึ้นมาส่งลับบ้านได้ละหะทงว้านี้แน่ๆ" คนเป็นแม่ดักคอ

ลูกสาวคนเล็กฟังแล้วก็หันม่อไปนิด หันหน้าไปทางพี่สาวที่เดินเยื้องอยู่ด้านหลังเพื่อจะหาพวก

"พี่เป็... พี่..."

หากยังไม่ทันที่จะเรียกเสร็จ ก็เห็นร่างของพี่สาวพวขึ้นราวกับถูกผลัก เธอลอยขึ้นจากพื้นนิดหนึ่ง แล้วก็ลิ่งตกลงมาจากบันไดชั้นเกือบบนสุด จนมานิ่งสงบอยู่บนพื้นด้านล่างท่ามกลางเสียงกรีดร้องของผู้คนรอบข้าง

เหตุการณ์เกิดขึ้นและจบลงไในเพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้น แต่ปารวณเห็นทุกอย่างราวกับเป็นภาพสโลว์โมชั่น เมื่อหันกลับไปยังจุดที่เปรมิกตกลงมา เธอทันเห็นด้านหลังของร่างเล็กๆ เจ้าของผมสีบลอนด์หยิกสวยที่กำลังเดินฝ่าผู้คนย้อนกลับไปด้านบนพอดี แต่เด็กสาวไม่ได้สนใจอะไรมากไปกว่าร่างแบบบางของพี่สาวที่กำลังถูกคนแปลกหน้ารุมล้อมอยู่ตรงหน้าบันไดใกล้ประตูทางออก

ปารวณปลดแขนตัวเองออกจากแขนของพ่อแม่ รีบวิ่งลงบันไดพร้อมกับส่งเสียงร้องเรียกคนเป็นพี่อย่างตกใจ รับรู้ได้ว่าพ่ออุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง และแม่ก็กรีดร้องลั่นอย่างขวัญเสีย จากนั้นทั้งสองก็วิ่งตาม